

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΙΚΗ

**Ο ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ
ΠΩΣ ΕΚΕΡΔΙΣΕ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ**

Ο σεμνός Κύπριος άθλητής όμιλεί
πρός συντάκτην μας περί τής θρι-
αμβευτικής του διαδρομής.

Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΑ 10 ΧΙΛ. ΜΕΤΡΑ

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ

Η μεγαλύτερα ίσως εύχάριστος
έκπληξις των βαλκανικών αγώνων
υπήρξεν άφέντος ο Κυριακί-
δης. Όλοι οι άλλοι άθληταί μας
ήσαν εις τό πολύ κοινόν, ποιός
λίγο ποιός πολύ, γνωστοί: Ο
Μάντικας, ο Γεωργόπουλος, ο
Λάμπρου, ο Φραγκούδης, ο Τσου-
καλάς και οι άλλοι άσσοι του στί-
βου ήσαν γνωστοί... Ο Κυριακί-
δης όμως, τό σεμνό παλληκάρι

σμός μας άποκτούσεν ένα δρομέα
άντοχης μεγάλης κλάσεως, ο ό-
ποιός έλπίζεται ότι ακόμη έχει
πολύ να εξελιχθή και να βελτι-
ωθή.

Είπε πολύ μετρίοφρων αυτός ο
συμπαθής νέος διά τόν μεγάλον
τόν θρίαμβον. Σεμνός, μελίχιος,
μέ τό χαρμόν ήλιοκαμένον του
πρόσωπο, άφηγείται δίχως έπαρ-
σιν, μέ τήν κυπριώτικην προφο-

Ο οριαμβευτής του Μαραθωνείου Κυριακίδης

ράν του τήν νίκην του.
—Δέν ήνε άκριβή, μάς λέγει,
αύτα πού έγράφησαν ότι δέν έφο-
ρούσα τήν ελληνικήν φανέλλα ό-
ταν έτρεχα. Είχε γίνει μιá τέτοια
σκέψις εις τήν αρχήν, διά τόν φό-
βον του υπερβολικού φανατισμοί-
ων Γιουγκοσλαύων, άλλ' άργό-
τερα εγκατελείφθη, διότι έξηφα-
λίση κατόπιν ενεργειών τής ό-
μάδος μας ή όμαλή διεξαγωγή του
αγωνίσματος.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΟΥ

«Έφέντος —συνεχίζει ο Κυρια-
κίδης— ήμουν σέ πολύ καλήν
φόρμαν και δέν έλαβα καθόλου
ύπ' όψει μου ότι θα είχα ως άν-
τιπάλου τον Γκάλ και τόν Σπόρν.
Είς τās δύο στροφάς πού έκάνα-
μεν έντός του σταδίου, πριν βγοί-
με εις τόν δρόμον, οι Γιουγκο-
σλαύοι Κόρεν, Στάριαν και Σπόρν
έτέθησαν επί κεφαλής, χειροκρο-
τούμενοι από τό κοινόν. Έγώ ή-
κολούθουν τέταρτος, χωρίς να βί-
άζομαι να προσπεράσω. Ο Μα-
ραθώνειος δέν είχε 100 μέτρα.

—Και πώς άκριβώς καταρθώ-
σεσ να τούς προσπεράσω;

—Δέ βιάσθηκα. Άργησα πολύ
να τούς περάσω. Ημουν όμως
βέβαιος πώς δέν θα με ξανάδλε-
παν πιά παρά στα άποδυτήρια τοί
σταδίου. Έξεκινήσαμε με ψιλή
βροχή, αλλά ή διαρκής κίνησις έ-
κοιτούσε ξεστό τό σώμα μου και
δέν έκρύωνα. Έμπρός μου έτρε-
χαν ο Σπόρν, ο Βούλγαρος Χα-
ραλάμπηςφ και ο Στάριαν. Ο δρό-
μος ήταν ίσιος κατά τό περισσό-
τερον διάστημα και τόν έδλεπα
πάντοτε χωρίς να άφίνω να μοί
πάρουν άπόστασιν. Ητο και αυ-
τό μία άπασχόλησις εις τήν μονο-
τονίαν μου. Επίσης με διεσκέδα-
ζαν τά όραία τοπεία πού έδλεπα.
Ημουν αίσιόδοξος. Οι βηματι-
σμοί μου ήσαν ρυθμικοί και δέν
αίσθανόμουν καν ότι έτρεχα. Σύμ-
φωνα με τό πρόγραμμα πού είχα
καταστρώσει, δέν θα άκολουθού-
σα τούς άλλους, αλλά θα διέτρε-
χα τά πρώτα τριάντα χιλιόμετρα
εις ώρισμένον χρονικόν διάστημα,
πράγμα εις τό όποιον είχα προ-
πονηθή ειδικώς διά να γνωρίζω
περίπου με τί χρόνους άναλογεί ο
διασκελισμός μου. Ύστερα από
τά τριάντα χιλιόμετρα θα έπροχω-
ρούσα με ό,τι δυνάμεις πλέον μου
άπέμενον, έτολογίζων τοιούτο-
τρόπως να φέρω επίδοσιν κάτω
των 2 ώρών 55'. Με τόν ίδιον
διασκελισμόν έσυνέχισα και δέν
έδυσκολεύθη να καταφθάσω έναν
από τούς προπορευομένους. Είς
τό 20όν χιλιόμετρον, όπου έπρό-
κειτο να γίνει ή έπιστροφή εις τό
στάδιον, επί κεφαλής ευρίσκετο ο
Βούλγαρος Χαραλάμπηςφ. Τόν έ-
προσπέρασα δίχως δυσκολίαν και
κατώρθωσα να κερδίσω άπόστα-
σιν 500 περίπου μέτρων. Μόνος
τότε, συνέχισα τόν δρόμον αισθα-
νόμενος πώς είχα δυνάμεις να μήν
άφήσω κανένα να με φθάση. Έ-
δλεπα τή νίκη μου πιά φανερή. Τά
πόδια μου έδοούλεναν σαν καλο-
λαδομένη μηχανή.

«Όχι τόσο γρήγορα!» μου
φώναξε στο δρόμο ο προπονητής
κ. Σμιτσεκ.

(Συνέχεται εις τήν 4ην σελίδα)

της Κύπρου, ήταν άγνωστος. Και
ή γαρά του ελληνικού κοινού ύ-
πήρξε διπλή διά τās νίκας του
εις τās 10.000 μέτρα και εις τόν
Μαραθώνειον, αφού έπληροφορεί-
το ταυτοχρόνως πώς ο άθλητι-